

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Asan/22/2021
Identifikačné číslo spisu: 1020200433
Dátum vydania rozhodnutia: 2. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: JUDr. Jana Hatalová PhD.
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1020200433.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu: L. Q. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX, C. XXX XX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SPOU-PO-PK-16/2020 zo dňa 12.02.2020, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/79/2020-53 z 22.04.2021, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred správnymi orgánmi

1. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Čadci, Okresný dopravný inšpektorát, začalo dňa 20.06.2019 konanie o prepustení príslušníka Policajného zboru - žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnej službe“). Konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo začaté z toho dôvodu, že žalobca v čase osobného voľna dňa 07.02.2019 na stavenisku diaľnice v meste Čadca, bez zmluvy, dokladu a so zjavne odstráneným identifikačným číslom (VIN) zakúpil od neznámej osoby po predchádzajúcej dohode za sumu 5 000 eur bager, pričom tento bol odcudzený dňa 05.02.2019 v katastrálnom území mesta L. L.Á. U.. Hodnota bagra v dobe krádeže bola 20 000 eur. Žalobca bager previezol a ukryl v areáli zberných surovín obchodnej spoločnosti

Zberné Povina, s.r.o., v obci Povina a teda previedol na seba vec väčšej hodnoty pochádzajúcu z trestnej činnosti, ktorú ukryl v úmysle zmariť jej zaistenie na účely trestného konania.

2. Úrad inšpekčnej služby podaním ČVS-UIS:84/0-OISS-2019 zo dňa 11.06.2019 zaslal Krajskému riaditeľstvu v Žiline „Hlásenie“, pričom jeho obsahom bolo, že podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku bolo vznesené obvinenie ČVS-UIS:84/0-OISS-2019 voči žalobcovi za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods.1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

3. Generálny tajomník služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dňa 18.11.2019 vydal personálny rozkaz č. 54, ktorým prepustil žalobcu zo služobného pomeru s tým, že služobný pomer mu skončil dňom doručenia rozhodnutia (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „personálny rozkaz“). K prepusteniu došlo podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, t. j. z dôvodu, že žalobca porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

4. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový orgán uviedol, že žalobca dňa 07.02.2019 zakúpil od neznámej osoby za sumu 5 000 eur bager, ktorý bol odcudzený. Žalobca za predmetný bager vyplatil finančné prostriedky neznámej osobe bez toho, aby si zistil a overil jej totožnosť a zabezpečil prípadne kontakt na ňu a následne ukradnutý bager prevzal, previezol a ukryl, pričom jeho pôvod nepreveroval, hoci išlo o zjavne pochybný predaj. Žalobca tak uvedeným konaním previedol na seba ukradnutú vec pochádzajúcu z trestnej činnosti. Na základe dôkazov prvostupňový orgán dospel k záveru, že žalobca svojim protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Prvostupňový orgán uviedol, že zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným policajtom, pretože vzhľadom na neštandardné okolnosti kúpy bagra musel vedieť s poukazom na svoje pracovné zaradenie, že bager, ktorý kupoval od neznámej osoby, pochádza z krádeže. Z tohto dôvodu jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Svoje sily a schopnosti teda nevyvaloval na ochranu majetku iného, ale sám do neho zvlášť hrubým spôsobom zasiahol. Podľa názoru prvostupňového orgánu žalobca zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti príslušníka Policajného zboru podľa § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona o štátnej službe, nakoľko sa v čase mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor. Zároveň žalobca konal v rozpore s čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 Etický kódex príslušníka Policajného zboru v znení neskorších predpisov, podľa ktorého policajt pri výkone služby ako aj mimo služby koná v súlade s Ústavou SR, všeobecne záväznými právnymi predpismi a internými aktmi riadenia Ministerstva vnútra SR. Prvostupňový orgán vyhodnotil, že žalobca od samého začiatku konania klamal a kryl totožnosť osoby, ktorá mu kradnutý bager predala, nakoľko najskôr tvrdil, že osobu nepozná, a neskôr uviedol, že nemôže prezradiť jej totožnosť, nakoľko sa bojí o svoj život ako aj život rodiny.

5. Ministerka vnútra SR rozhodnutím č. SPOU-PO-PK-16/2020 zo dňa 12.02.2020 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila.

II. Konanie pred krajským súdom

6. Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a navrhoval, aby ich súd zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

7. Žalobca namietal nedodržanie subjektívnej lehoty pre rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru a nesúhlasil s názorom žalovaného, v zmysle ktorého dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru bol zistený až 12.06.2019 a to na základe doručenia ÚIS „Hlásenia“ ČVS: UIS-84/0-OISS-2019 zo dňa 11.06.2019 jeho nadriadenému. Žalobca tvrdil, že nadriadenému sám oznámil skutočnosti ohľadom kúpy bagra, a to bezodkladne po tom, ako bol dňa 11.02.2019 vypočutý ako

svedok vo veci ČVS: ORP-83/SK-KK-2019 vedenej na OO PZ Kysucké Nové Mesto s tým, že zároveň v tejto veci bola dňa 11.02.2019 vykonaná ohliadka.

8. V zmysle vyššie uvedeného, žalobca zastával názor, že žalovaný sa nevysporiadal správne so skutočnosťami, ktoré mal posúdiť podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe a z ktorého vyplýva, že o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, kedy nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka, keď tento dôvod vznikol. Zdôraznil, že jeho nariadený Y.. Y.. T. R. sa o jeho údajnom protiprávnom konaní dozvedel už skôr, nakoľko tieto informácie mu boli sprístupnené neodkladne po vykonaní úkonov v danej trestnej veci, o čom musia existovať úradné záznamy, v zmysle ktorých bol objasnený služobný postup. Ďalej poukázal na to, že priamy nariadený žalobcu Y.. Y.. T. R. mal bezodkladne oznámiť uvedené informácie riaditeľovi ODI Čadca T.. Y.. K.. T. V., čo sa však nestalo.

9. Žalobca žiadal krajský súd, aby pripojil spis OO PZ Kysucké Nové Mesto ČVS:83/SK-KK-2019, aby vykonal výsluch nadriadeného Y.. Y.. T. R., T.. Y.. K.. T. V. - riaditeľa ODI Čadca a to v súlade s § 233 ods. 1 zákona o štátnej službe.

10. Ďalej žalobca uviedol, že trestné stíhanie vedené voči nemu nie je toho času ešte právoplatne skončené. Namietal, že sa nijakým spôsobom nepodieľal na krádeži bagra a v priebehu konania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Ďalej uviedol, že neobstojí ani tvrdenie žalovaného, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď podľa jeho názoru vzhľadom na neštandardné okolnosti kúpy bagra musel s poukazom na svoje pracovné zaradenie vedieť, že bager, ktorý kupoval od neznámej osoby pochádza z krádeže. Takéto tvrdenie považuje za konšpiratívne a absolútne zavádzajúce, nakoľko si bol plne vedomý svojich povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru v PZ a lustráciou v informačných systémoch nezisťoval totožnosť predmetného bagra, nakoľko práve takéto konanie by sa považovalo za hrubé porušenie služobných predpisov.

11. Na základe uvedeného žalobca mal za to, že preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie sú nezákonné a navrhol, aby ich krajský súd zrušil a nariadil vo veci znovu konať a rozhodnúť.

12. Krajský súd vo svojom rozsudku nesúhlasil s názorom žalobcu, v zmysle ktorého zo strany prvostupňového orgánu verejnej správy nebola dodržaná subjektívna lehota pre rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru zistil orgán verejnej správy (resp. jeho nadriadený) už dňa 11.02.2019, kedy žalobca bol vypočutý ako svedok v trestnej veci a kedy svojmu nadriadenému oznámil skutočnosť ohľadom kúpy bagra. Krajský súd uviedol, že nemožno súhlasiť s uvedeným názorom žalobcu, pretože jeho nadriadený tento dôvod zistil najskôr dňa 12.06.2019, kedy mu bolo Úradom inšpekčnej služby doručené „Hlásenie“ ČVS:UIS-84/0-OISS-2019 zo dňa 11.06.2019 a z ktorého až vtedy zistil dôvod jeho prepustenia, keď mu vyšetrovateľ odboru inšpekčnej služby oznámil, že vzniesol voči žalobcovi dňa 11.06.2019 obvinenie za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Krajský súd sa preto nestotožnil s vyššie uvedeným žalobcovým názorom, nakoľko v čase, ktorý uvádza, len vznikol dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorý spadá do objektívnej lehoty v zmysle § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe. Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že o prepustení žalobcu zo služobného pomeru bolo rozhodnuté v zákonnej subjektívnej lehote v súlade s § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, ktorá začala plynúť najskôr nasledujúci deň po doručení uvedeného „Hlásenia“ dňa 11.06.2019, t. j. odo dňa 12.06.2019 a ktorá uplynula dňa 12.12.2019.

13. K námietke žalobcu, ktorý sa nestotožnil s dôvodmi jeho prepustenia zo služobného pomeru, krajský súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca kupoval bager bez toho, aby si dôsledne overil údaje o predmete predaja a aby si od predávajúceho vyžiadal osvedčenie o evidencii motorového vozidla (technický preukaz), z ktorého by zistil údaje o ňom, najmä kto je jeho vlastníkom, VIN číslo, identifikačné číslo motora a pod. Krajský súd podotýkal, že z

obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by predávajúci ako splnomocniteľ bol udelil žalobcovi ako kupujúcemu úradne overené písomné splnomocnenie na jeho osobu na prevod predmetu predaja, a preto nie je zrejmé, ako chcel legalizovať svoje vlastníctvo k predmetnému bagru, ak mal čestné úmysly.

14. Ďalej mal krajský súd v konaní za preukázané, že najskôr žalobca tvrdil, že predávajúceho vôbec nepoznal, avšak neskôr tvrdil, že nemôže prezradiť jeho identitu z dôvodu obavy o svoj život a svojej rodiny. Preto podľa názoru súdu neobstojí obrana žalobcu, že nevedel, že predmetný bager pochádza z trestnej činnosti. Krajský súd sa preto stotožňuje so záverom žalovaného, a to, že žalobca ako policajt mal nahlásiť príslušnému orgánu, že bager pravdepodobne pochádza z trestnej činnosti a svoje sily a schopnosti mal tak vynaložiť na ochranu majetku iného.

15. Podľa názoru krajského súdu v konaní bolo nesporné, že žalobca svojim konaním zvlášť hrubým spôsobom zasiahol do majetku iného. Žalobca tým, že nevynaložil svoje sily a schopnosti na to, aby chránil práva občanov, porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom, ktorej pojmové znaky sú obsiahnuté v § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe a zahŕňajú čestnosť, statočnosť, disciplínu, ochranu práv občanov a riadenie sa zákonmi. Zároveň žalobca ako policajt zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti príslušníka PZ uvedené v § 48 ods. 3 písm. g) a h) zákona o štátnej službe, nakoľko sa v čase mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, pretože ako príslušník PZ previedol na seba ukradnutú vec pochádzajúcu z trestnej činnosti. Podľa názoru krajského súdu vážnosť policajného zboru a dôvera v tento zbor bola narušená tým, že žalobca pri zjavne existujúcom podozrení o tom, že predmet kúpy pochádza z krádeže, nevykonal v postavení príslušníka PZ opatrenia smerujúce k jej objasneniu a k zisteniu páchatel'a, ale naopak realizoval iba vo svoj prospech výhodnú kúpu s dôsledkom prevedenia ukradnutej veci na svoju osobu a konal tak v rozpore s čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 Etický kódex príslušníka Policajného zboru v znení neskorších predpisov podľa ktorého, policajt pri výkone služby i mimo služby koná v súlade s Ústavou SR, všeobecne záväznými právnymi predpismi a internými aktmi riadenia Ministerstva vnútra SR.

16. Na základe uvedeného, krajský súd mal za to, že v danom prípade boli kumulatívne splnené dve zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia o prepustení, a to porušenie služobnej prísahy ako aj služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom zo strany žalobcu ako príslušníka PZ a skutočnosť, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

17. Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány zistili skutkový stav dostatočne a úplne a dôkazy boli získané zákonným spôsobom, sú relevantné a boli vyhodnotené objektívne a tvoria ucelený a hodnoverný celok preukazujúci, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania. Taktiež druhostupňový orgán sa v napadnutom rozhodnutí podrobne a dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi žalobcu.

18. K námietke žalobcu, že orgán verejnej správy pri posudzovaní dôvodov jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ nevzal do úvahy, že platí prezumpcia neviny a že trestné konanie ešte nebolo právoplatne skončené, krajský súd uviedol, že konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ je samostatným konaním a postih za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Krajský súd zdôraznil, že skutočný stav veci v prípade porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nevyžaduje totožný predmet a rozsah dokazovania ako skutková podstata disciplinárneho previnenia alebo trestného činu.

19. Záverom krajský súd uviedol, že žalobca v žalobe žiadal, aby súd pripojil spis OO PZ Kysucké Nové Mesto ČVS:83/SK-KK-2019 a ďalej aby vykonal výsluchy nadriadeného Y.. Y.. T. R. a T.. Y.. K.. T. V. - riaditeľa ODI Čadca. Krajský súd poukázal na fakt, že navrhnuté dokazovanie nevykonal, nakoľko nie je súdom skutkovým, ale súdom vykonávajúcim prieskum súdnych rozhodnutí z hľadiska hmotného a procesného práva s tým, že úlohou súdov v správnom súdnictve je súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej moci a nie vyhľadávanie dôkazov, ktoré mal účastník alebo orgán verejnej správy vykonať (uplatniť) v administratívnom konaní.

20. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím krajský súd dospel k záveru, že vznikol zákonný dôvod na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

III. Kasačná sťažnosť

21. Proti preskúmanému rozsudku krajského súdu podal kasačnú sťažnosť žalobca (sťažovateľ), pretože mal za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, na základe ktorého subjektívna lehota začala plynúť najskôr 12.06.2019, pretože nadriadenému sám oznámil skutočnosti ohľadom kúpy bagra, a to bezodkladne po tom, ako bol dňa 11.02.2019 vypočutý ako svedok vo veci ČVS: ORP-83/SK-KK-2019 vedenej na OO PZ Kysucké Nové Mesto s tým, že zároveň v tejto veci bola dňa 11.02.2019 vykonaná ohliadka. Sťažovateľ zastával názor, že jeho nadriadený nemal bezdôvodne favorizovať dôkaz (doručenie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcu) na úkor iných, ale mal objektívne vyhodnotiť, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodovanie.

22. Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľ poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a to na rozsudky - sp. zn. 5Sžo/13/2012 a sp. zn. 3Sžo/215/2010. Podľa názoru sťažovateľa jeho nadriadený mal pri skúmaní intenzity porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti prihliadať aj na jeho osobu, resp. na jeho doterajšie služobné hodnotenia, jeho doterajší postoj pri plnení služobných úloh, preukázanú mieru zavinenia, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností a v neposlednom rade aj na následky, ktoré svojím konaním spôsobil. Sťažovateľ zastáva názor, že napriek tomu, že jeho nadriadený mal k dispozícii jeho služobné hodnotenia, tieto pri rozhodovaní nezobral do úvahy a taktiež žiadnym spôsobom nerešpektoval zásadu prezumpcie neviny v trestnom konaní, ktoré je vedené voči žalobcovi a nebolo právoplatne skončené. Sťažovateľ mal za to, že správny orgán nezistil skutkový stav dostatočne, dôkazy neboli hodnotené objektívne a on sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil. Podľa jeho názoru odôvodnenie rozsudku krajského súdu je v tomto smere absolútne nepostačujúce.

23. Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že kasačný súd zrušuje prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu a nariaduje vo veci znova konať a rozhodnúť.

24. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľa a plne súhlasí s rozsudkom krajského súdu. Z tohto dôvodu žalovaný navrhuje rozsudok krajského súdu potvrdiť a kasačnú sťažnosť zamietnuť.

IV. Konanie pred Najvyšším správnym súdom SR

25. Najvyšší správny súd SR začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 1.8.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 1.8.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 1.8.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy SR v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 1Asan/22/2021. Od 1.8.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

26. Najvyšší správny súd SR ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP preskúmal napadnutý rozsudok, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť

prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

27. Úlohou kasačného súdu bolo v zmysle kasačnej sťažnosti posúdiť, či v danom prípade pri prepustení zo služobného pomeru žalobcu ako príslušníka PZ bola orgánom verejnej správy dodržaná subjektívna lehota, resp. objektívna lehota podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe a či bol naplnený dôvod pre prepustenie žalobcu zo služobného pomeru.

28. Podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe: „občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

29. Podľa § 47 zákona o štátnej službe: „služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.“

30. Podľa § 48 ods. 3 písm. a), b), f), g), h) zákona o štátnej službe o štátnej službe: „policajt je povinný plniť svedomité úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas; zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor; dodržiavať služobnú disciplínu.“

31. Podľa § 189 písm. c) zákona o štátnej službe: "služobný pomer sa končí prepustením.“

32. Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe: „policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.“

33. Podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe: „o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.“

34. Podľa § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe: „návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.“

35. Podľa § 194 ods. 3 zákona o štátnej službe: „ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c) až g), možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.“

36. Podľa § 233 ods. 1 zákona o štátnej službe: „oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.“

37. Podľa § 233 ods. 2 zákona o štátnej službe: „oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.“

38. Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe: „za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.“

39. Podľa § 238 ods. 2 zákona o štátnej službe: „dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.“

A) Posúdenie plynutia subjektívnej lehoty na prepustenie policajta

40. V prvom rade kasačný súd preskúmal námietku sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd a správne orgány nesprávne právne posúdili začiatok plynutia subjektívnej lehoty na prepustenie policajta. Sťažovateľ uviedol, že svojmu bezprostrednému nadriadenému sám oznámil skutočnosť ohľadom kúpy bagra, a to bezodkladne po tom, ako bol dňa 11.02.2019 vypočutý ako svedok vedenej na OO PZ Kysucké Nové Mesto s tým, že zároveň v tejto veci bola dňa 11.02.2019 vykonaná ohliadka. Z tohto dôvodu sťažovateľ má za to, že subjektívna lehota na prepustenie zo služobného pomeru plynie odo dňa oznámenia skutočností ohľadom kúpy bagra.

41. Na základe hore uvedených skutočností kasačný súd konštatuje, že medzi účastníkmi konania je sporný ten dátum, kedy žalobcov nadriadený zistil dôvod jeho prepustenia.

42. V tejto súvislosti kasačný súd považuje za potrebné poukázať na to, že nadriadeným na účely posudzovania plynutia subjektívnej lehoty podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe sa v uvedenom prípade rozumie generálny tajomník Služobného úradu Ministerstva vnútra SR, ktorý je orgánom oprávneným rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa článku 3 ods. 2 písm. m) bod 2. nariadenia ministra vnútra SR č. 174/2010 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov PZ (personálna pôsobnosť). Nakoľko generálny tajomník Služobného úradu je oprávnený rozhodovať o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) cit. zákona, subjektívna lehota v zmysle § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe na vydanie rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru sa má skúmať u tejto osoby nadriadeného a začína mu plynúť po tom, čo je mu predložený návrh na prepustenie zo služobného pomeru spracovaný bezprostredne nadriadeným (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 7Sž/152/2000, sp. zn. 4Sž/117/2003, sp. zn. 6Sž/13/2001, sp. zn. 7Sžo/8/2015, sp. zn. 5Sžo/144/2010, sp. zn. 5Sžo/26/2011). V zmysle § 193 ods. 1 cit. zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Sžo 26/2011, v zmysle ktorého: „Z ustanovenia §3 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzhe4f6nztzfzygc4tbm5zgczrngm>> zákona č. 73/1998 Z. z. nesporne vyplýva, že rozhodovacia právomoc vo veciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mjzhe4f6nzt>> patrí ministrovi vnútra [v tunajšom prípade patrí generálnemu tajomníkovi služobného úradu]. Minister vnútra je preto v danej veci „nadriadeným“, nakoľko jedine v jeho právomoci je žalobcu zo služobného pomeru prepustiť. V zmysle doteraz ustálenej judikatúry - právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 7Sž/152/00, 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, 6Sž/13/01, 6Sž/127/03, 5Sžo/144/2010 <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=njzwwxzsgaytaxzv15zxu327ge2di>> - až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministrovi [generálnemu tajomníkovi služobného úradu] vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.“ Na základe hore uvedených faktov kasačný súd zastáva názor, že účastníci konania ani krajský súd sa nezaoberali dostatočne ustálením osoby nadriadeného, u ktorej sa má plynutie subjektívnej lehoty skúmať, t. j. že touto osobou nie je bezprostredne nadriadený ale až nadriadený, ktorý je orgánom oprávneným rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Z tohto dôvodu došlo z ich strany k mylnej interpretácii § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe a mylným úvahám ohľadne plynutia šesťmesačnej subjektívnej lehoty.

43. Napriek tejto skutočnosti kasačný súd má za to, že námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý vo výsledku rozhodol vecne správne, t. j. že subjektívna lehota bola zachovaná.

44. Kasačný súd sa teda nestotožnil s právnym názorom sťažovateľa, v zmysle ktorého subjektívna lehota na prepustenie policajta začala plynúť vo februári 2019, kedy sťažovateľ oznámil skutočnosti ohľadom kúpy bagra svojmu bezprostrednému nadriadenému. Podľa názoru kasačného súdu takýto výklad nemá oporu v zákone o štátnej službe, pretože z účelového výkladu ustanovenia § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe potvrdeného rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zistenie dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru sa viaže na osobu nadriadeného, ktorý je orgánom oprávneným rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Šesťmesačná subjektívna lehota preto začala plynúť dňom, keď generálny tajomník Služobného úradu Ministerstva vnútra SR zistil dôvod prepustenia žalobcu a tým bolo obdobie medzi 10.10.2019, kedy došlo k vypracovaniu návrhu č. OĽ 6012055 na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, a 18.11.2019, kedy bolo vydané prvostupňové rozhodnutie. Na základe tohto faktu kasačný súd konštatuje, že personálny rozkaz - rozhodnutie generálneho tajomníka Služobného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 18.11.2019 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe bolo vydané a doručené žalobcovi v rámci šesťmesačnej subjektívnej lehoty. Pre úplnosť treba dodať, že v danom prípade bola dodržaná nielen subjektívna lehota (zistenie dôvodu prepustenia), ale aj objektívna lehota (vznik dôvodu prepustenia). Služobný pomer skončil žalobcovi zákonným spôsobom v zmysle § 194 ods. 3 zákona o štátnej službe dňom doručenia personálneho rozkazu. Najvyšší správny súd preto považuje námietku žalobcu ohľadne nedodržania subjektívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení jeho osoby zo služobného pomeru za nedôvodnú.

B) Posúdenie dôvodnosti prepustenia žalobcu zo služobného pomeru

45. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, v zmysle ktorej správny orgán, resp. krajský súd nezistil skutkový stav dostatočne, pretože pri skúmaní intenzity porušenia služobnej prísahy nebolo prihliadané na jeho osobu, na jeho doterajšie služobné hodnotenia, jeho doterajší postoj pri plnení služobných úloh, preukázanú mieru zavinenia, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností a na následky, ktoré svojím konaním spôsobil, kasačný súd po preskúmaní preskúmaného rozhodnutia, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že táto kasačná námietka nie je dôvodná.

46. Podľa názoru kasačného súdu žalovaný a súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite a podrobne odôvodnil. Vzhľadom na to, že predmetom kasačného konania je výlučne právne posúdenie, ktoré bolo predmetom konania pred krajským súdom, kasačný súd dôvody už uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu neopakuje. Kasačný súd sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa i s jeho odôvodnením a v podrobnostiach na neho poukazuje. Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil, prečo považuje za splnené obe zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia o prepustení, a to porušenie služobnej prísahy ako aj služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom i skutočnosť, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, pretože žalobca konal protiprávne, keď bez zmluvy, dokladu a so zjavne odstráneným identifikačným číslom (VIN) zakúpil od neznámej osoby odcudzený bager. Ďalej, krajský súd správne uviedol, že konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ je samostatným konaním a postih za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo dňa 16.04.2014, podľa ktorého: „konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že

ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania.“

47. Čo sa týka preukázania porušenia služobných povinností zo strany sťažovateľa, kasačný súd v rozsudku krajského súdu, resp. v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení zákona o štátnej službe a Správneho poriadku. Správne rozhodnutia oboch inšancií obsahujú všetky zákonné náležitosti, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení orgány verejnej správy uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami sťažovateľa a s jeho vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Vo svetle uvedeného považuje kasačný súd zistenie skutkového stavu na posúdenie veci za dostačujúce. Kasačný súd uvádza, že rovnako má za nesporný skutkový stav tak, ako ho v podrobnostiach opísal krajský súd v preskúmanom rozhodnutí. Kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že v predmetnej veci nebolo možné postupovať inak, ako súhlasiť so závermi prijatými krajským súdom v napadnutom rozhodnutí, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa kasačný súd v celom rozsahu stotožňuje. Kasačný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánmi verejnej správy, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

48. Kasačný súd pridržiavajúc sa vyššie uvedených záverov konštatuje, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnili vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietnuť.

49. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

